

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

22 март 2017 година¹

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Директива 2012/13/ЕС — Право на информация в наказателното производство — Право на информация относно обвинението — Връчване на наказателно определение — Способи — Задължително определяне на съдебен адресат — Обвиняем или подсъдим, който не живее в страната и няма постоянен адрес — Срок за подаване на възражение, който тече от връчването на съдебния адресат“

По съединени дела C-124/16, C-188/16 и C-213/16

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Amtsgericht München (Районен съд, Мюнхен, Германия) с актове от 19 февруари 2016 г. (C-124/16) и от 12 април 2016 г. (C-213/16), постъпили в Съда съответно на 29 февруари и 18 април 2016 г., и от Landgericht München I (Областен съд, Мюнхен I, Германия) с акт от 23 март 2016 г. (C-188/16), постъпил в Съда на 4 април 2016 г., в рамките на наказателни производства срещу

Ianos Tranca (C-124/16),

Tanja Reiter (C-213/16)

и

Ionel Opria (C-188/16),

в присъствието на:

Staatsanwaltschaft München I,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, A. Tizzano (докладчик), заместник-председател на Съда, M. Berger, A. Borg Barthet и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Staatsanwaltschaft München I, от H. Kornprobst, в качеството на представител,

¹ — Език на производството: немски.

- за германското правителство, от T. Henze и M. Hellmann, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от R. Troosters и S. Grünheid, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 2, член 3, параграф 1, буква в) и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, 2012 г., стр. 1).
- 2 Запитванията са отправени в рамките на наказателни производства, образувани срещу г-н Ianos Tranca и г-н Ionel Opria за кражба и срещу г-жа Tanja Reiter за телесна повреда и оказана съпротива на органите на реда.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 В член 2, параграф 1 от Директива 2012/13 приложното поле ѝ поле се определя по следния начин:

„Настоящата директива се прилага от момента, в който лицето бъде уведомено от компетентните органи на държава членка, че е заподозряно или обвинено в извършването на престъпление, до момента на приключване на производството, което означава окончателното решаване на въпроса дали заподозряното лице или обвиняемият е извършил престъплението, включително, когато е приложимо, производството по определяне на наказание и приключването на процедурите по обжалване“.

- 4 В член 3, параграф 1 от същата директива правото на информация относно правата се определя по следния начин:

„Държавите членки гарантират, че на заподозрените лица или обвиняемите се предоставя незабавно информация относно най-малко следните процесуални права, както се прилагат съгласно националното право, с цел да се позволи ефективното им упражняване:

[...]

- в) правото на информация относно обвинението в съответствие с член 6;

[...]“.

- 5 Член 6 от посочената директива е озаглавен „Право на информация относно обвинението“ и в параграфи 1 и 3 се посочва:

„1. Държавите членки гарантират, че заподозрените лица или обвиняемите получават информация относно престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация се предоставя незабавно и с подробностите, необходими, за да се гарантира справедливостта на производството и ефективното упражняване на правото на защита.

[...]

3. Държавите членки гарантират, че не по-късно от момента на внасяне на обвинението в съда се предоставя подробна информация относно обвинението, включително относно характера и правната квалификация на престъплението, както и формата на участие на обвиняемия“.

Германското право

- 6 В член 44 от Strafprozessordnung (Наказателно-процесуален кодекс, наричан по-нататък „StPO“) се предвижда следното:

„Когато лицето е било възпрепятствано да спази срок и това не е станало по негова вина, срокът се възстановява по молба на лицето. Счита се, че пропускането на срока за обжалване не е станало по вина на лицето, което не е било уведомено в съответствие с член 35а, първо и второ изречение [...]“.

- 7 Член 116 от StPO гласи:

„1) Съдията спира изпълнението на заповед за арест, обоснована единствено с наличието на опасност от укриване, когато с достатъчна степен на сигурност може да се приеме, че целта на мярката за неотклонение задържане под стража може да бъде постигната и с по-малко ограничителни мерки. Такива мерки могат да бъдат по-специално [...]“

[...]

4. представянето на подходяща гаранция от обвиняемия или от друго лице“.

- 8 Член 116а, параграф 3 от StPO гласи следното:

„Обвиняем, който иска спиране на изпълнението на заповед за арест срещу представяне на гаранция и не живее на територията, на която се прилага настоящият закон, е длъжен да упълномощи лице, което живее в съдебния район на компетентния съд, за целите на връчването на съдебните документи“.

- 9 В член 127а от StPO се предвижда:

„1) Ако обвиняемият няма постоянен или настоящ адрес на територията, на която се прилага настоящият закон, и условията за издаване на заповед за арест са изпълнени единствено поради наличието на опасност от укриване, неговото задържане може да не се разпорежда или продължава, ако:

1. за извършеното деяние не се очаква налагане на наказание лишаване от свобода или свързана с лишаване от свобода принудителна мярка с поправително или превантивно действие и

2. обвиняемият представи подходяща гаранция, покриваща размера на очакваната глоба и разноските по производството.

2) Член 116а, параграфи 1 и 3 се прилага *mutatis mutandis*“.

10 Член 132, параграф 1 от StPO гласи:

„Ако обвиняемият или подсъдимият, по отношение на когото съществуват сериозни подозрения, че е извършил наказуемо деяние, няма постоянен или настоящ адрес на територията, на която се прилага този закон, но не са изпълнени изискванията за издаване на заповед за арест, може да бъде разпоредено, за да се осигури провеждането на наказателното производство, обвиняемият или подсъдимият

1. да представи подходяща гаранция, покриваща размера на очакваната глоба и разноските по производството, и
2. да упълномощи лице, което живее в съдебния район на компетентния съд, за целите на връчването на съдебните документи“.

11 Член 410 от StPO гласи следното:

„1) Обвиняемият или подсъдимият може да оспори наказателното определение в двуседмичен срок от връчването му чрез писмено възражение до постановилия го съд или устно в секретариата на съда, за което се изготвя протокол. [...]

2) Възражение може да се отнася само до определени части.

3) Ако наказателното определение не е оспорено в предвидения срок, то придобива характер на влязла в сила присъда“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

Дела C-124/16 и C-213/16

12 По дело C-124/16 срещу г-н Tranca е повдигнато обвинение за извършване на кражба и следва да му се наложи глоба с фиксиран дневен размер за период между 20 и 30 дни. По дело C-213/16 срещу г-жа Reiter е повдигнато обвинение за нанасяне на телесна повреда и за оказана съпротива на органите на реда, като следва да ѝ се наложи глоба с фиксиран дневен размер за период между 50 и 70 дни. От актовете за преюдициално запитване следва, че както г-н Tranca, така и г-жа Reiter нямат постоянен или настоящ адрес нито в Германия, нито в страната им по произход.

13 Мюнхенската прокуратура иска от компетентния съдия-следовател от Amtsgericht München (Районен съд, Мюнхен, Германия) да издаде срещу тях заповеди за арест с цел наложената им мярка за неотклонение задържане под стража да бъде продължена поради наличие на опасност те да се укрият.

14 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че според германското право при разглеждането на това искане съдия-следователят трябва по-специално да прецени дали задържането е пропорционална мярка, и с тази цел да провери дали е възможно налагането на мерки, които са по-малко ограничителни от задържането.

- 15 Всъщност за случаи като разглежданите в главните производства в членове 116, 116а и 127а от СтПО по-специално се предвижда, че съдията спира изпълнението на заповед за арест, обоснована единствено с наличието на опасност от укриване, ако обвиняемият може да представи подходяща гаранция, покриваща предвидимия размер на глобата, която може да му бъде наложена.
- 16 От същите разпоредби също така следва, че обвиняемият, който не живее на територията на Германия и срещу когото е била издадена такава заповед за арест, е длъжен да определи съдебен адресат, на когото да бъдат връчвани засягащите го съобщения за мерките или актове.
- 17 Същевременно при анализа, предхождащ издаването или изпълнението на заповед за арест, съдия-следователят също така трябва да провери дали такива алтернативни мерки позволяват да се осигури бързо приключване на наказателното производство при същите условия, както в хипотезата на налагане на обвиняемия на мярка за неотклонение задържане под стража.
- 18 Така съответно се постъпва само ако наказателното определение може да се връчи на лице, срещу което се извършват действия на наказателно преследване, по начин, позволяващ определението да влезе в сила. По-специално, когато постоянният адрес на това лице е неизвестен, това предполага, че наказателното определение може да бъде връчено на съдебния му адресат и че от връчването започва да тече срокът за подаване на възражение, след изтичането на който въпросното наказателно определение придобива характер на влязла в сила присъда и става изпълняемо.
- 19 Запитващата юрисдикция обаче има съмнения относно съвместимостта на предвиденото в германското право производство по наказателното определение с Директива 2012/13 съобразно тълкуването ѝ от Съда в решение от 15 октомври 2015 г., *Cováci* (C-216/14, EU:C:2015:686).
- 20 В това решение Съдът приема, че член 2, член 3, параграф 1, буква в) и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национално законодателство на държава членка, съгласно което в наказателното производство обвиняемият, който не живее в тази държава членка, е длъжен да определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение, стига обвиняемият действително да разполага с пълния срок за подаване на възражение против посоченото определение, тоест със срок, който не се скъсява поради времето, нужно на съдебния адресат да доведе наказателното определение до знанието на този, срещу когото то е постановено.
- 21 Според запитващата юрисдикция това разрешение, приложено към висящите пред нея производства, в които постоянният адрес на обвиняемите не е известен, би довело да възпрепятстване на влизането в сила на наказателното определение. Всъщност, тъй като последното не може да се връчи лично на лицето, срещу което е постановено, срокът за подаване на възражение не може да започне да тече.
- 22 Според тази юрисдикция възниква въпросът дали германското право съответства на правото на Съюза съобразно тълкуването на последното от Съда, доколкото това национално право се тълкува в смисъл, че срокът за подаване на възражение срещу наказателно определение започва да тече от връчването му на съдебния адресат на обвиняемия, чийто постоянен адрес не е известен, но същевременно ако се окаже, че обвиняемият е пропуснал срока, той все пак може да поиска възстановяване на срока, за да подаде възражение срещу въпросното определение.
- 23 Запитващата юрисдикция посочва, че алтернативата на възможностите за прибегване до съдебен адресат в хипотези, при които постоянният адрес на обвиняемия не е известен — съответно предполагаща издадената срещу него заповед за арест да бъде изпълнена и той да бъде задържан под стража, за да може да му бъде връчено наказателното определение — изглежда по-ограничителна от предлаганото тълкуване на националното право. Запитващата юрисдикция

също така счита, че това тълкуване съответства на принципа на справедлив процес, тъй като обвиняемият знае името и адреса на съдебния адресат, за чиято функция е бил уведомен и от когото винаги може да се осведоми за издаването на наказателно определение срещу себе си.

- 24 При това положение Amtsgericht München (Районен съд, Мюнхен) решава да спре производството по издаване на въпросните заповеди за арест и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси, формулирани по идентичен начин по дела C-124/16 и C-213/16:

„1) Допускат ли член 2 и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13 законодателна разпоредба на държава членка:

която задължава обвиняемия в наказателно производство, който няма постоянен адрес в тази държава членка, да определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение,

макар и вследствие на това да се окаже, че обвиняемият не разполага с пълния срок за подаване на възражение против посоченото определение,

при положение че освен това обвиняемият няма и адрес, на който може по доказуем начин да бъде уведомен за постановеното срещу него наказателно определение, като поименното определяне на съдебен адресат с адрес позволява на обвиняемия да държи съдебния адресат информиран за това къде може да му се изпрати наказателното определение с доказателство за извършеното съобщаване?

2) Допускат ли член 2, параграф 1 и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13 законодателна разпоредба на държава членка:

която задължава обвиняемия в наказателно производство, който няма постоянен адрес в тази държава членка, да определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение,

и в която се предвижда, че връчването на определението на съдебния адресат само по себе си е достатъчно, за да може срокът за подаване на възражение да започне да тече,

при положение че ако в резултат на това обвиняемият или подсъдимият е пропуснал срока, той може да поиска неговото възстановяване въз основа единствено на обстоятелството, че наказателното определение му е било препратено и веднага след препращането е подал възражение в съответния срок, тоест при положение че впоследствие обвиняемият може да се ползва от пълния срок чрез възстановяването му в негова полза,

дори и законът да предвижда, че по принцип при пропускане на срока наказателното определение подлежи на изпълнение?“.

Дело C-188/16

- 25 Г-н Orgia е румънски граждани, срещу когото е повдигнато обвинение за кражба в Германия. От акта за преюдициално запитване следва, че той няма постоянен или настоящ адрес нито в Германия, нито в страната си произход.

- 26 Г-н Orgia определя съдебен адресат за целите на връчването на всякакви засягащи го съобщения за наказателни мерки. На 13 октомври 2015 г. по искане на прокуратурата Amtsgericht München (Районен съд, Мюнхен) постановява наказателно определение срещу него и му налага глоба в размер на 300 EUR. Наказателното определение е връчено на определения съдебен адресат, който удостоверява получаването на съответните документи на 27 октомври 2015 г.
- 27 След като в предвидения срок за подаване на възражение от страна на обвиняемия не постъпва никакво изявление в посочения съд, на 11 ноември 2015 г. съдебният секретар на съда отбелязва върху въпросното определение, че то е придобило характера на влязла в сила присъда.
- 28 След като няколко други искания на прокуратурата за установяване на законосъобразността на изпълнението на наказанието са били отхвърляни, в качеството си на компетентен за изпълнението на наказанието орган тя се позовава на решение от 15 октомври 2015 г., Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686) и иска от същия съдебен секретар да премахне това отбелязване. Искането е отхвърлено с решение от 2 февруари 2016 г. Впоследствие прокуратурата подава протест в този смисъл до Amtsgericht München (Районен съд, Мюнхен), който с определение от 17 февруари 2016 г. го отхвърля като недопустим. Поради това на 22 февруари 2016 г. прокуратурата подава „незабавен протест“ (*sofortige Beschwerde*) срещу посоченото определение до Landgericht München I (Областен съд, Мюнхен I) в качеството му на последна инстанция.
- 29 Според запитващата юрисдикция разрешението на висиящия пред нея спор относно законосъобразността на отбелязването върху въпросното наказателно определение, че то е изпълняемо, зависи от това дали срокът за подаване на възражение е започнал да тече от връчването на наказателното определение на съдебния адресат.
- 30 След като констатира, че съгласно решение от 15 октомври 2015 г., Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686) при определени обстоятелства е допустимо обвиняемият в наказателно производство да бъде задължен да определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение, стига обвиняемият действително да разполага с пълния срок за подаване на възражение против посоченото наказателно определение, запитващата юрисдикция анализира различни тълкувания на разглежданото германско право, които биха позволили това условие да бъде удовлетворено.
- 31 Тя посочва, че според първото тълкуване срокът за подаване на възражение трябва да тече едва от момента, в който обвиняемият действително узнава за постановеното срещу него наказателно определение. Това тълкуване обаче по същество било *contra legem*, тъй като в приложимото германско право ясно се посочвало, че срокът тече от връчването на определението на съдебния адресат.
- 32 Според второто тълкуване всякакво връчване на наказателни определения на съдебни адресати трябвало служебно да се счита за недопустимо, като това значително щяло да навреди на германския правен ред.
- 33 Съгласно третото възможно тълкуване на разглежданото право националните разпоредби относно възстановяването на срока може да се анализират във връзка с член 6 от Директива 2012/13. Възражението срещу наказателното определение съответно трябвало служебно да се счита за подадено в срок, когато това е направено писмено в двуседмичен срок от момента, в който засегнатото лице действително узнава за определението.

- 34 Тъй като обаче Landgericht München I (Областен съд, Мюнхен I) се съмнява, че последното тълкуване съответства на Директива 2012/13, той решава да спре производството и да отправи до Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 2, член 3, параграф 1, буква в) и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13 да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателни разпоредби на държава членка — съгласно които е възможно постановеното в рамките на наказателното производство наказателно определение срещу обвиняем, който няма постоянен или настоящ адрес в тази държава членка, да бъде връчено на определен от него за целите на връчването на съдебни книжа съдебен адресат, като вследствие на това с изтичането на (двуседмичния) срок за подаване на възражение, който започва да тече от връчването на наказателното определение на съдебния адресат, наказателното определение придобива характер на влязла в сила присъда — включително когато съгласно законодателните разпоредби на държавата членка на обвиняемите, които възразят писмено срещу наказателното определение пред компетентния съд в двуседмичен срок от действителното узнаване за постановеното наказателно определение, пропуснатият срок за подаване на възражение се възстановява служебно, като вследствие на това от постановяването на решението за възстановяване на пропуснатия срок производството продължава, както при подадено в срок възражение срещу наказателното определение?“.

По преюдициалните въпроси

- 35 С въпросите си, на които следва да се отговори едновременно, запитващите юрисдикции по същество искат да се установи дали член 2, член 3, параграф 1, буква в) и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство на държава членка като разглежданото в главните производства, съгласно което в наказателно производство обвиняемият, който не живее в тази държава членка и няма постоянен адрес в нея или в държавата си членка по произход, е длъжен да определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение и срокът за подаване на възражение срещу това определение, преди то да е станало изпълняемо, тече от връчването на определението на съдебния адресат, като засегнатото лице същевременно може да поиска възстановяване на срока, ако действително не е узнало за въпросното наказателно определение.
- 36 При отговора на поставените въпроси трябва да се припомни практиката на Съда, че предвид по-специално членове 2, 3 и 6 от Директива 2012/13 връчването на наказателно определение, като предвиденото в разглежданото в главните производства германско право, трябва да се счита за начин за съобщаване на обвинението, повдигнато срещу съответното лице, поради което трябва да отговаря на поставените с член 6 изисквания (решение от 15 октомври 2015 г., *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, т. 61).
- 37 Несъмнено Директива 2012/13 не урежда въпроса чрез какви способи предвидената в член 6 информация относно обвинението трябва да бъде съобщена на това лице (решение от 15 октомври 2015 г., *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, т. 62).
- 38 Тези способи обаче не могат да застрашават постигането на целта, посочена в тази разпоредба, а именно, видно и от съображение 27 от посочената директива, да се позволи на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да подготвят защитата си и да се гарантира справедливостта на производството (решение от 15 октомври 2015 г., *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, т. 63).

- 39 В случая от актовете за преюдициално запитване е видно, че съгласно разглежданото в главните производства национално законодателство наказателното определение се връчва на съдебния адресат на обвиняемия и че последният разполага с двуседмичен срок, за да подаде възражение срещу това определение, който започва да тече от връчването на същото на посочения съдебен адресат. С изтичането на този срок определението придобива характер на влязла в сила присъда.
- 40 В това отношение Съдът вече е приел, че както целта да се даде възможност на обвиняемия да подготви защитата си, така и нуждата да се избегне всяка дискриминация между, от една страна, обвиняемите, които имат адрес на територията, на която се прилага съответният национален закон, и от друга страна, тези, които нямат такъв адрес и само които са длъжни да определят съдебен адресат за целите на връчването на съдебни актове, изискват обвиняемият да разполага с целия този срок за подаване на възражение (решение от 15 октомври 2015 г., *Cováci*, C-216/14, EU:C:2015:686, т. 65).
- 41 В това отношение несъмнено, ако въпросният двуседмичен срок започваше да тече от момента, в който обвиняемият действително е узнал за наказателното определение, това би било гаранция, че обвиняемият разполага с целия този срок (решение от 15 октомври 2015 г., *Cováci*, C-216/14, EU:C:2015:686, т. 66).
- 42 В член 6 от Директива 2012/13 обаче не се изисква въпросният срок да започне да тече от момента, в който обвиняемият действително е узнал за постановеното срещу него наказателно определение. От друга страна, обаче е важно производството да бъде справедливо и ефективното упражняване на правото на защита да бъде гарантирано.
- 43 Съдът съответно вече е приел, че — в хипотезата на национална правна уредба, съгласно която срокът за подаване на възражение започва да тече от връчването на наказателното определение на съдебния адресат на това лице — това е така, когато продължителността на срока не се скъсява с времето, нужно на съдебния адресат да доведе наказателното определение до знанието на този, срещу когото то е постановено, поради което последният разполага с този срок изцяло (вж. решение от 15 октомври 2015 г., *Cováci*, C-216/14, EU:C:2015:686, т. 67).
- 44 Следователно в националната правна система на всяка държава членка трябва да се определят правните последици от изтичането на този срок, и по-специално условията, при които акт с наказателноправен характер влиза в сила и става изпълняем.
- 45 При това положение целта на член 6 от Директива 2012/13, припомнена в точка 38 от настоящото решение, явно ще бъде засегната, ако лицето, срещу което е постановено наказателно определение като разглежданите в главните производства, влязло в сила и станало изпълняемо, вече не може да подаде възражение срещу определението, въпреки че не е знаело за съществуването и съдържанието му в момент, в който е щяло да може да упражни правото си на защита, тъй като поради липсата на известен постоянен адрес определението не му е било връчено лично.
- 46 Всъщност в подобно положение лицето, срещу което е постановено такова определение, не само че не се ползва от пълния срок за подаване на възражение срещу определението, а е напълно лишен такъв срок.
- 47 Поради това държавите членки трябва да се уверят, че в наказателното производство обвиняемите или заподозрените лица, които при обстоятелства като разглежданите в главните производства са били уведомени за повдигнатото срещу тях обвинение едва на етапа на изпълнение на влезлия в сила осъдителен акт, все пак имат възможност пълноценно да упражнят правото си на защита. За тази цел, щом съответният обвиняем действително узнае за

постановен срещу него акт с наказателноправен характер, той трябва да бъде поставен в същото положение, както ако въпросният акт му бе връчен лично, и по-специално трябва да може да разполага с пълния срок за подаване на възражение.

- 48 Както уточняват запитващите юрисдикции, макар в националното право да се предвижда, че наказателното определение влиза в сила с изтичането на срока за подаване на възражение, който тече от връчването на определението на съдебния адресат на обвиняемия или подсъдимия, в него също така се дава възможност на това лице да поиска възстановяване на срока и съответно фактически да се ползва от срок със същата продължителност за подаване на възражение срещу това определение, считано от момента на узнаване от съответното лице за последното.
- 49 Запитващите юрисдикции съответно трябва да тълкуват националното право, и по-специално уредбата на производството по възстановяване на срока и условията, от които зависи провеждането на това производство, по начин, съответстващ на въведените с член 6 от Директива 2012/13 изисквания.
- 50 С оглед на гореизложените съображения на преюдициалните въпроси следва да се отговори, че член 2, член 3, параграф 1, буква в) и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателство на държава членка като разглежданото в главните производства, съгласно което в наказателно производство обвиняемият, който не живее в тази държава членка и няма постоянен адрес в нея или в държавата си членка по произход, е длъжен да определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение и срокът за подаване на възражение срещу това определение, преди то да е станало изпълняемо, тече от връчването на определението на съдебния адресат.
- 51 В член 6 от Директива 2012/13 същевременно се изисква при изпълнението на наказателното определение, щом засегнатото лице действително узнае за определението, това лице да бъде поставено в същото положение, както ако въпросният акт му бе връчен лично, и по-специално да разполага с пълния срок за подаване на възражение, като при необходимост срокът бъде възстановен.
- 52 Запитващата юрисдикция трябва да следи националното производство по възстановяване на срок и условията, от които зависи провеждането на това производство, да се прилагат по съответстващ на тези изисквания начин и така то да позволява ефективното упражняване на предвидените в посочения член 6 права.

По съдебните разноски

- 53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 2, член 3, параграф 1, буква в) и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателство на държава членка като разглежданото в главните производства, съгласно което в наказателно производство обвиняемият, който не живее в тази държава членка и няма постоянен адрес в нея или в държавата си членка по произход, е длъжен да

определи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение и срокът за подаване на възражение срещу това определение, преди то да е станало изпълняемо, тече от връчването на определението на съдебния адресат.

В член 6 от Директива 2012/13 същевременно се изисква при изпълнението на наказателното определение, щом засегнатото лице действително узнае за определението, това лице да бъде поставено в същото положение, както ако въпросният акт му бе връчен лично, и по-специално да разполага с пълния срок за подаване на възражение, като при необходимост срокът бъде възстановен.

Запитващата юрисдикция трябва да следи националното производство по възстановяване на срок и условията, от които зависи провеждането на това производство, да се прилагат по съответстващ на тези изисквания начин и така то да позволява ефективното упражняване на предвидените в посочения член 6 права.

Подписи